

як засіб внутрішньої політики; монополія держави на засоби масової інформації; абсолютна відсутність плюралізму; жорсткий контроль зі сторони держави за економікою; ліквідація майже всіх форм недержавної форми власності; відсутність опозиції.

У політичній науці виділяють два основні типи тоталітарних режимів: тоталітаризм із лівим ухилом (сталінізм, маоїзм) і правим ухилом (німецький націонал-соціалізм).

Підсумовуючи вище зазначене та на підставі комплексного аналізу вчень провідних науковців і практиків як України так інших країн, можна зробити висновок, що державний та політичний режим є досить близькими поняттями, але попри це не є тотожними. Політичний режим – це характеристика не тільки держави, але й всієї політичної системи: відносини між людьми з приводу державної влади й відносини людей з державною владою, які формують зміст політичного режиму, розгортаються саме у сфері політичної системи. Оскільки остання є одним із рівнів громадянського суспільства, то корінні соціально-економічні й культурні основи цього суспільства зумовлюють характер держави не безпосередньо, а втілюючись в особливостях політичного режиму.

Література:

1. Кириченко В. М., Куракін О. М. Теорія держави і права: модульний курс: Навч. посіб. — К.: Центр учбової літератури, 2010. — 264 с.
2. Теория государства и права./Под ред. А.Б. Венгерова. М: Юрист, 2000. – 528с.
3. Ярош О.Б. Загальна теорія політики. - Луцьк: РВВ "Вежа" Волин. держ. ун-ту Ім. Лесі Українки, 2005,- 240 с.
4. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університету права – 2016. – № 4.

УДК 340.11

Правова держава та громадянське суспільство

Студент Ю.В. Спирин

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Актуальність теми: правова держава і громадянське суспільство є найвищими еталонами до якого прагне будь-яке суспільство.

Проблематикою даної теми займалися: О.Ф. Скакун, Н.М. Пархоменко, А.М. Шульга, І.М. Погребний, О.Л. Слюсаренко, М.С. Кельман, Л.С. Гамбург, В.В. Ковальська, О.Г. Мурашин, О.В. Скрипнюк, І.О. Воронов, К.П. Шершун і інші.

Реалізацію основних прав людини всіма особами, що проживають у певній країні, може забезпечити насамперед відповідна держава: адже тільки

вона здатна надати формальної (юридичної) загальнообов'язковості тим умовам, які конче необхідні кожній людині для використання її основних прав. І якщо держава максимальною мірою реалізовуватиме таку здатність, зробить це своєю основною функцією, вона може вважатися правовою. Таким чином, правова держава — це держава реальних прав людини.

Правова держава – це суверенна, політико-територіальна організація публічної влади, яка базується на принципах поваги до особи й недоторканості її прав і свобод, верховенства права, дотримання закону.

Також правова держава є системою органів та інститутів, які гарантують та охороняють нормальне функціонування громадянського суспільства [2].

Сучасній правовій державі притаманні певні принципи та ознаки, які необхідно чітко відокремлювати, тому, що принципи є вихідними положеннями організації та функціонування такої держави, а в ознаках (рисах) виявляється її сутність і багатогранна суспільна природа.

Основні принципи правової держави: первинність і верховенство права; пріоритет забезпечення, охорони та захисту прав і свобод людини та громадянина; рівність і партнерство суспільства та держави; верховенство міжнародного права й узгодженість з ним національного законодавства; розподіл державної влади.

Ознаки правової держави: розмежування права і закону та забезпечення правового змісту й характеру законодавства; реальне верховенство конституції, конституційних законів та інших джерел конституційного законодавства над іншими законодавчими джерелами; панування законності та правопорядку в суспільстві та державі; забезпечення прав і свобод громадянина; застосування двох типів правового регулювання – загального дозволу; провідна роль суду при вирішенні громадянських, соціально-економічних, політичних, міжнародних спорів, конфліктів та інших суперечностей; рівна підпорядкованість особи, громадянського суспільства та держави праву та правовому закону; взаємовідповідальність особистості, громадянського суспільства та держави; узгодження національного законодавства з міжнародним через ратифікацію, імплементацію, колізійні норми, виконання актів міжнародних судових органів; структурування державного механізму на законодавчу, виконавчу та судову гілки державної влади при системі утримань і противаг між ними [1].

Формування й існування правової держави в будь-якій країні припускає встановлення не тільки формального, але і реального панування закону у всіх сферах життя суспільства, розширення сфери його прямого, безпосереднього впливу на суспільні відносини.

Література:

1. Гамбург Л.С. Теоретичні проблеми правової держави в українській навчально-науковій літературі / Л.С. Гамбург // Держава та регіони: Серія: Право. - 2008. - №3. – С. 5-11
2. Кельман М.С., Мурашин О.Г. Загальна теорія держави і права: Підручник. – К.: Конрод, 2006. – 477 с.

3. Ковальська В.В. Україна – правова держава / В.В. Ковальська // Наше право. – 2007. - №1. – С. 10-12
4. Конституція України Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. –www.rada.gov.ua.
5. Шершун К.П. Правова держава як соціальна цінність і орієнтир суспільного прогресу / К.П. Шершун // Конф. Правове життя: сучасний стан та перспективи розвитку. – Луцьк. – 2009 р.
6. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університету права – 2016. – № 4.

УДК 340.0

АПАРАТ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

Студент С. В. Хоменко гр. БП-15
Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак
Київський національний університет технологій та дизайну

Теорія держави і права — суспільствознавча наука, головним і основним об'єктом дослідження якої є державно-правова організація суспільства на різних етапах його розвитку, закономірності виникнення держави і права і зміна одного типу іншим. Іншими словами, предметом дослідження теорії держави і права є держава і діюче в ньому право з обліком їх формаційної, соціально-економічної і політичної обумовленості і призначення. Кожній людині доводиться вступати у певні відносини з тими чи іншими органами держави (з державним апаратом) та іншими її організаціями. Тому для успішної діяльності кожному суб'єкту необхідно знати призначення і види цих органів, їхні зв'язки, взаємозалежності, юридичні можливості.

Державний апарат являє собою систему органів, за допомогою яких здійснюється державна влада, виконуються функції держави, досягаються різноманітні цілі та завдання держави. Він є важливим складовим елементом будь-якої держави, що забезпечує управління державними і громадськими справами. Разом із удосконаленням суспільства ускладнюється процес управління та удосконалюється діяльність державного апарату. Від простого примітивного панування держави він розвивається до різних форм — до законодавчої, адміністративної, судової, поліцейської, фіскальної, фінансової, культурної діяльності.

В основу побудови та функціонування державного апарату будь-якої країни покладаються об'єктивні та суб'єктивні фактори. Саме вони визначають особливості внутрішньої структури, характер, завдання, форми та методи діяльності апарату. При цьому необхідно зазначити, що апарат держави є не